

Větrník

pátek

17. října 1997

Dnešní program

pátek 17. října 1997

9:30 rozborový seminář	malý sál
11:00 přípravný výbor	kuhárna
13:00 KPR	sokolovna
13:00 Kurz režisérů SČDO	škola
13:30 loučení s DS Josefův Děl	malý sál
14:00 ukázka práce režisérů SČDO	malý sál
do 14:00 příjezd DS z Chorvatska	
14:30 dechovka	před divadlem
14:30 vítání DS z Chorvatska	MěÚ
15:00 vítání DS z Chorvatska	divadlo
16:00 představení	velký sál
Mam'zelle Nitouche-ky	DS Ořechov
19:30 představení	velký sál
Mam'zelle Nitouche-ky	DS Ořechov
21:00 KPR	půdička
21:00 zasedání poroty	kuhárna
cca 22:00 společenský večer	hasičovna
DS Ořechov	hraje Strnad, Nečásek

Recenze

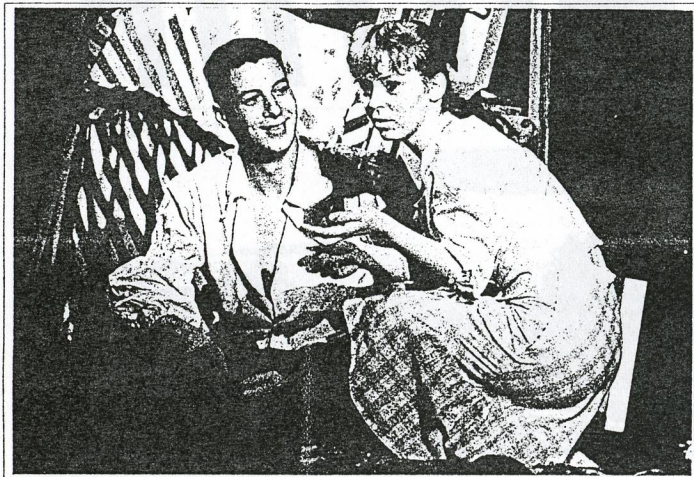
Divadelní soubor J.K.Tyl z Josefova Dolu se včera představil vysockým dětem i divadelníkům inscenací pohádky Zlatá královna. Zpracovává jednu z varšavských pověstí a na

reakce v hledišti. Není dostatečně motivována Jakubova proměna, která by vlastně měla být ústředním tématem pohádky. Není ani dostatečně čitelné, že zlatá královna je zlá, což jde proti logice příběhu, a to znamená další oslabení celkového napětí a rozuzlení.

Písničky, s výjimkou té vyprávějící pověst

o královně, celkem ještě více retardují a jejich přítomnost není inscenačně zdůvodněna. K základní lince příběhu se nevztahují ani z něj nevycházejí a jsou navíc "z jiného těsta".

Co říci závěrem? Také inscenace pohádek pro děti podléhají stejným divadelním zákonitostem

motivů O. Waltrové ji napsala Magda Mikešová. Je to předloha, která rozhodně nepatří ke špičkovým dramatizačním textům pro děti. A nutno konstatovat, že její jevištní realizace josefodolským souborem v režii hostujícího Josefa Doležala této předloze nepomohla. Naopak spíše odhalila leckteré její slabiny.

Nejsou rozlišeny a přesně zobrazeny charaktery jednotlivých postav. Řeč pouze nevzrušivě plyne, ale nefunguje ani dialog, významové přízvuky replik, - s výjimkou Haničky Dohnalové v roli ševcové, která jediná dokáže přesvědčit, že ví o čem právě hraje. Nejsou vybudovány vztahy mezi jednotlivými postavami a už vůbec nejsou budovány situace. Snad jenom jediná dává tušit, kudy by se mohla inscenace ubírat: situace s buzením Jakuba ráno po setkání s královnou, kde jediné cítíme jisté napětí z toho, co se stane a jak bude vyřešena. Však také okamžitě, alespoň ve veřejším druhém představení, nastala živá

jako inscenace dramatických textů pro dospělé publikum: je třeba vystavět dialogy, vztahy mezi postavami a především vybudovat situace. Z některých předchozích inscenací pro dospělé josefodolského souboru i režiséra Josefa Doležala víme, že to umějí. Přejme jim tedy, aby se jim to příště podařilo i v tvorbě pro děti. ex

Režiséři sobě

Všem zájemcům, kteří si neodpustí dohlédnout na výsledky práce Klubu režisérů SČDO, můžeme doporučit páteční hodinu čtrnáctou. V Malém sále představí režiséři sami sebe v režijně hereckých, tzn. autorských cvičeníh na téma, které si zadali. Myslím, že to byla na počátku týdne inzerovaná tvorba bratří Čapků. Představení je veřejné, vstupné zcela dobrovolné, platidlem potlesk, za lepší kousky možná i naturální náhrada. -sg-

Nejdřív čočka, potom kaviár

Stylově začal včerejší rozborový seminář o inscenaci Kaviáru a čočky divadelního souboru z Horšovského Týna. Soubor ukázal svůj tvůrčí přístup k semináři dobrou prací s rekvizitou, kdy čočka skončila na stole před odbornou porotou. (Poznámka: domnívám se, že čočku jako korupci brát nelze.) Pak už se hovořilo především o žánru hry a problémech, které z jeho nepřesného určení a následně zvolených výrazových prostředků v inscenaci vyplynuly. Kopři byli tentokrát kritičtější než porota, a to jak k celku, tak k některým hereckým výkonům. Ale díky tomu jsme se dozvěděli, že současný interpret Antonia měl na záskok pouhých čtrnáct dní. Což navnadilo porotu, aby téma rozvinula názornými příklady a historkami z nejrůznějších záskoků nejrůznějších mistrů (Milan Schejbal pak z vlastní mistrovské zkušenosti).

Po závěrečném shrnutí odborné části dopoledne byla uzavřena i jeho druhá tematická linka: Porota dostala kaviár. Doufám, že ji to nebude inspirovat k salónnímu chování a že s námi, plebsem, bude i nadále jednat sounáležitě lidově a lidsky. K tomu jim dopomáhej čočka.

ex

Kdo za to může

Naštěstí jsou mezi námi bonzáci, kteří mně tisku usnadňují práci. Jak došlo k čočce na porotním stole? Jistá neznámá H.V. z Libice nad Cidlinou dostala nápad a svěřila se. Jistý Ing. J.V. od tamtéž nápad prodal. Režisér vypracoval scénář a rozdělil úkoly. Vařila prý Slávka.

ex

P.S. V noci bylo oznámeno, že přítel Pepík Doležal ve svém věku, z důvodů nejasných v hasičně málem zboural sloup

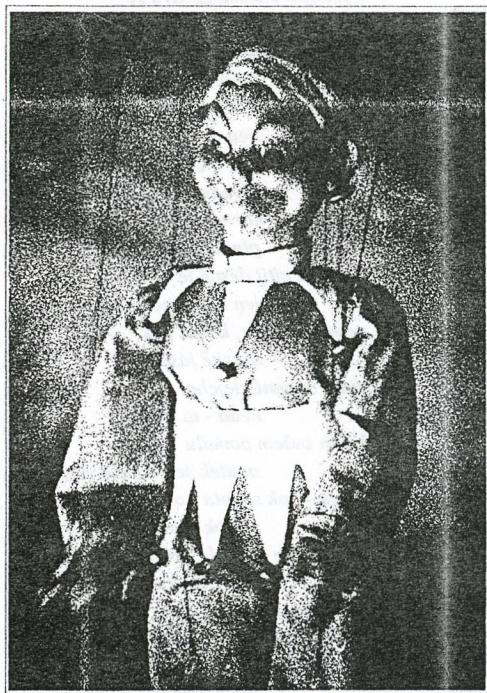
Jak - tak!

*Jak básník jenž nikdy
o slova nouzi nemá,
jak harfa co v ruce
umělce není nemá,
jak počasí, které letos
tak s námi cvičí -
tak moje tužka při psaní
tempem až syčí.
Vysokým dneska zpráva se
jedna nese -
královna zlatá žije
v začarovaném lese -
zdaž ještě další úsměvy
den dnešní nese?
Ořechov přijel, tož
divadelní bando plesej!
Těž mlha z hor malý sál
plní dost dýmem
bohužel cítit děsně je
jen nikotýnem
nekuřák pláče, kuřák pak
hlasitě jása
vidět tu není, dejchat se
nedá - ta krása!
Všem ovšem pomalu
smutek se do duše vkrádá
pátek - pak sobota - a zase
na rok tradá.
To že jsme pospolu někteří
rádi - to platí!
Tak aspoň naděje - že
zase za rok to zkrátí.
Jak básník, který použil
slova všechna
jak malá - řeči neznalá
ještě děcka.
Tak s tužkou vypsanou uháním
na sál jásat!
Však co jsem stvořil!
Řekněte - to je krása!*

jh

Nazdárek, zdraví vás Kašpárek!

Tak je mi trochu smutno. Těšil jsem se na čtvrtek, a vlastně už na středu, kdy jsem oprášil z čepičky prach z Normandie, naladil své rolničky a čekal, že se mě někdo přijde na moji družinu zeptat. Nepřišel a je mi to líto.

A to tak: moc, že jsem se rozhodl povyprávět ve Větrníku o mně a mých dřevěných kamarádech sám. Tak abyste věděli, vy všichni, co tu pobýváte už delší roky a znáte nás z malého sálu, nejsme jen výstavní muzeální loutky. Jsme dodnes činní, samozřejmě přiměřeně svému věku.

Narodili jsme se díky kominickému mis-

tru Dolenskému ze Semil už v roce 1925. Je nás kolem padesáti loutek nejrůznějšího charakteru. Průměrná velikost je 70 centimetrů, já jsem se svou Kalupinkou jen půlmetrový, zato Krakonoš je dvakrát takový. Hrajeme v původních kulisách, které tak kouzelně namaloval malíř pokojů Jan Lev z Jilemnice, i většina rekvizit je původních. Jsme klasické marionety s vahadýlkem, tedy ne moc pohyblivé. Kvůli tomu také vycházíme z repertoáru starých klasických her (s malými úpravami) a hrajeme ponejvíce okolo Mikuláše a vánoc. Stihneme jednu premiéru do roka.

V letošním roce jsem poprvé se svými kamarády vyrazil do velikého světa. Samozřejmě, že moji lidští kamarádi k tomu postavili celou novou přenosnou scénu. Já to prostě nemůžu vydržet, abych se nepochlubil. Dojeli jsme až do Normandie ve Francii, kde jsme vystupovali se dvěma představeními na mezinárodním loutkářském festivalu v Dives sur Mer. Bylo tam nádherně a měli jsme i úspěch, což nás moc a moc potěšilo.

O této přehlídce jsme vlastně poprvé ukázali, jací jsme skutečně. Potěšil nás velký sál, a já věřím, že naše nadšení pro klasické loutkové divadlo se trošičku přeneslo i k vám. Přeju všem vše dobré a ahóí!!! Kašpárek

Odpoledne v Začarovaném lese

Moc ráda vzpomínám na doby, kdy se (zhruba před dvaceti lety) ve Vysokém, utopeném ve sněhu, konávaly okresní loutkářské přehlídky. Hrávalo se ve velkém sále, ale vysocký soubor hrál v loutkovém divadleku na malém sále, s nádhernými starými loutkami z fundu divadla, tradiční texty tradičně rozdělenou interperací (zvlášť se vodí, zvlášť se mluví), s tradičními scénickými

efekty. Vždycky to pro mě mělo svůj půvab.

Dnes to pociťuji snad ještě silněji. Asi tím, jak je naše společnost stále konzumnější a konzumnější, mě takové zachovávání tradic, takové ty kutilské dovednosti a scénické hračkovství se světylky, ohni a upadlými hlavami fascinuje stále víc. Vysočtí k tomuhle měli vždycky blízko. A jsem ráda, že mají stále a chtěla bych jim poděkovat. Za to, že jsem se mohla znovu dívat na krásné loutky, že jsem mohla oceňovat bublající kotel s kostlivcem a jeho neustále do kotle padající hlavou, svítící oči nebo mušky, prostírající se stůl, bengálský oheň většící příchod čaroděje...

Neodolala jsem a zašla po představení do zákulisí pohladit si loutky, okouknout přenosnou konstrukci scény a vůbec zázemí se všemi těmi potřebnými hejblátky (i pulitry piva, aby v krku nevysychalo). Jasně jsem věděla, že se motám a pletu, ale moc se mi odtamtud nechtělo. Konstrukce z jeviště mizela před očima, loutky byly v pytlích ukládány k spánku. Krakonošáci spěchali na své pracovní posty pro další blaho přehlídky.

Při odchodu z divadla mi hrál na cestu flašinet pana Kučery...

Vobskočáci,

Vobskočáci...

P.S. Zabodnutýho draka mi bylo líto, jako loutka je krásnej.

"Oskarově" se děkuje

- za ochotu a účinnou pomoc při distribuci vstupenek děkuji Janě Holečkové, Danielce Hejralové, Honzíkoví Hejralovi ml., Aleši Hejralovi, Daně Vaverkové, Davidu Hejralovi a dětem Petře, Lukáši a Tomáši Patočkovým, Vítovi Zelinkovi, Járovi Kučerovi, Lence Kučerové, Katce Fialové, Evičce Večerníkové, Katce Ďoubalíkové... za razítkování.

I.Řehořová

Dál už si slova hymny nepamatuju, ale našťěstí vždycky visí na čelní stěně zasedací síně, když se každoročně koná valná hromada. Tradici úvodu (přinesení standarty a pokladu, zapění hymny) narušila včera jen volně se kývající oprátka připravená pro pověšení prezidenta in natura, kdyby se nenašel obraz. Naštěstí vypomohla technika (televizní) i hle-dačské úsilí Honzy Vaverky, takže jsme se mohli věnovat i seriózním věcem, které s sebou přinesla registrace Vobskočáku jako spolku u ministra Rumla.

Ale nejdřív jsme chvilkou ticha uctili ty, kdož nás za uplynulý rok opustili: viceprezident Vobskočáku Mírek Morávek, Vašek Ně-

NOVÝ VICEPREZIDENT KONTROLUJE ÚPLNOST POKLADU...

Jednou větou

Je to takový "Velký mejdan", říkám si nad ránem v Hasičce, kdy jindy vidět ten mumraj na vlastní oči, po celý den "nabírám" jiné dojmy a pak hupky-dupky, přítel

mec, Jožka Hamar, Vašek Cink a Zdeněk Holan. Mirkovu štafetu přebíral Honza Vaverka senior, který byl zvolen novým viceprezidentem. Doplnili jsme předsednictvo o Ing. Hejrala a Ing. Vondrušku a revizní komisi o Martu Šaldovou. Vyslechli jsme informace o hospodaření a především to, že na žádosti o granty pro Kurz praktické režie obdržel Vobskočák od MK 35 tisíc a od Open Society Fund 22 tisíc Kč, takže platně přispěl k financování přehlídky. Správně nám byla připomenuta povinnost každoročně se po příjezdu na Vysoké registrovat u Pepíka Pšeničky a složit finanční příspěvek v minimální výši 10 Kč (slovo minimální bylo odhlasováno nově). Přijali jsme pět nových členů (výše - či objem? - zápisného zůstává při starém) a dohodli se, kdy, kde a kdo se sejde na škrábání brambor na Sejkorák. Helenka prodávala odpustky. A tak dále.

Nezbytným serióznem prolínala sranda a spolkový život dral se vehementně na povrch, aby posléze nabyl mírné převahy. Áša jako obvykle rušil až moc, ale trvalá pohotovost Jirky Hlávky a nabití zbraní ostrými náboji přece jen pomohlo k tomu, že valná hromada úspěšně proběhla a skončila. Tak zas za rok!

ex

Jiří Hlávka promine, že používám jeho výrazivo, do techniky, kde odezírám představení z obrazovky a pak s Pepíkem Hejralem máme noční službu, která je vyplněna především čekáním, jako na vojně, když se čeká na hodinu "H", na útok, a když to skončí má Alenka chuť na šlátruňk a proto vyrážíme do Hasičny, kde je posledních pár minut nebo hodinu ještě živo a stále stejné tváře, co ty lidi vydrzej, když jsou hody, tak je to maximálně na tři dny a možná ještě modrý pondělí, ale týden takovýho mejdanu, to je úplně orientální, až do úplného zničení ledvin, jater, žaludků, ty hlavy ráno musejí být jako střep a mnozí ještě po pokojích a jiných útulcích, ti co ještě nedosáli a nedomluvili, posledně takhle v Hronově jsme nechodili týden spát, jenže to bylo před třiceti léty, takže dnes se můžu jenon sklonit v úctě před těmi hrdiny a obdivovat lidský organizmus, který vydrží snad všechno. -sg-

Vlastíku, vzchop se!

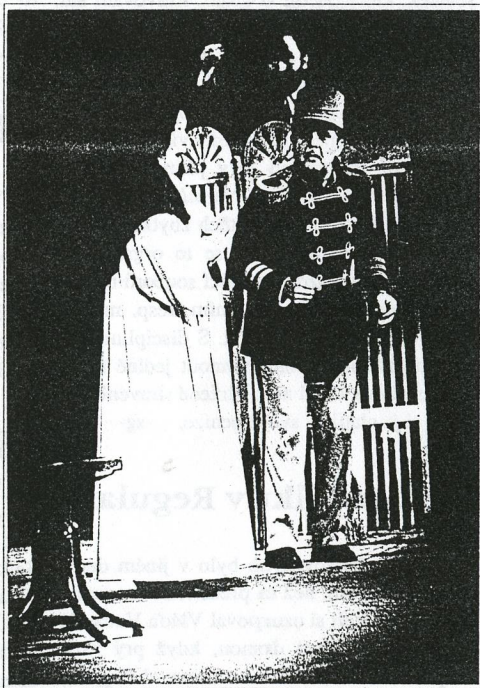
Na přípravném výboru byl večera každý dotázán, zda má nějakou připomínku či podnět. Příspěvek Vlastíka Ondráčka byl hodný zaznamenání. Prohlásil: "Měl jsem přípravnému výboru cosi sdělit, kdosi mě o to požádal, ovšem zapomněl jsem, kdo mi to říkal i to co chtěl." -sg-

To právě ořechovské (divadlo)

Korálky na mapě Krakonošovské půdičky, které jsou navlečeny na trasách souborů putujících k Mekce venkovského divadelnictva, jsou u ořechovského směru navlečeny hustě. Letos navíc je Vysoké pro Ořechov jakousi stagionou - tři (vyprodaná) představení jsou přece pořádná porce letošního programu. Mamm'zelle Nitouchky mají už víc než dvacet repríz a s velkým zájmem a nadšením byly přijaty jak v Třebíči, tak na Hronově. Mají svůj (ořechovský) půvab a o zábavu není nouze. Jak se touto "přestavěnou" operetkou baví soubor? Na to jsem se zeptal Radky Hadačové, představitelky Denisy matky a jindy jiných půvabných dam Peškových inscenací. Radka je i kronikářkou souboru.

"Nitušky se nám hrajou bezvadně. Určitě mluvím za všechna děcka ze souboru. Po představení si říkáme, dneska to bylo perfektní a už se těšíme na to další. Ořechovský soubor, to říkáme jako kronikářka, byl založen v roce 1902, první zmínka je dokonce starší. S Vlastíkem Peškou děláme divadlo od roku 1976. A je to krásná práce, on nám vždycky říká, že si na nás zkouší to, co pak chce zkusit v profesionálním divadle (Vlastík je ředitelem a režisérem loutkového divadla Radost v Brně a jinak ořechovský rodák, pozn.red.), ale kolikrát nás chválí, že jsme lepší, tedy disciplinovanější. Ono je to teda takhle: Zkoušky - to je hrozné, na Nitušky se celý soubor sešel na posledních čtyřech. Je nás moc, sladit všechno, kumšt, třísměnný provoz, rodiny, dojíždění apod. Zkoušíme dvakrát týdně po tři měsíce, předpremiérový týden to je denně do noci, mimo

to nás ještě Peška vyžene na soustředění - na Nitušky bylo v Hustopečích, tam nás na týden zavřel a od rána do večera makáme. To se ale udělá nejvíc a je to bezvadný. Je třeba problém s rodinami, ale každý se na to moc těšíme. Já jsem si to vyřešila tak, že jsem do souboru zavlékla svého muže a od té doby mám pokoj." "Některá vaše představení jsou skutečně nezapomenutelná, Charleyova teta, Král Ubu, Dobývání Brna Švédy, vždy jde o jakousi perzifláž, ironický nadhled, velkou

srandu, navíc jistě mimo konvence. Jak přijímá vaše představení ořechovské publikum, které jistě není jako toto - přehlídkové?"

"My jsme si ořechovské publikum vytrénovali, to víš, starý babičky nejdřív nemohly pochopit proč je scéna zrovna taková a proč se hraje ve flanelových košilích - to sama Vlastíkova babička říkala, bůže chlapče, a pročpak ten král tam měl tu flanelovou košili, dybys řek, tak po dědkovi je tam tolik bé-

léch... Za těch dvacet dva let si zvykli." Určitě si zvyklo i jiné publikum a "ořechovský styl" se stal určitým fenoménem českého (pardon, moravského) divadla.

Ach ty počty

Počet členů souboru z Josefova Dolu ustálil se včera po jedenácté hodině na cifře 14,67 osoby. Tak přesně to má spočítáno Láďa Vodseďálek, který pečuje o spaní, stravování atd. A má s tím, coby perfekcionista, značné problémy. Stává se, že vedoucí souborů ani nevědí, kolik si s sebou nabrali členstva. Členstvo lehne tam kam padne a potřebuje k nocování (stejně houby spěj! pozn.red.) víc postelí než je těl, což jak známo je v přírodním rozporu s fyzikou, resp. erotikou. Na snídaně či obědy chodí pozdě nebo vůbec, těch zbytků, té škody. Láďa navrhoval, aby se to organizačně vzalo do ruky, každý vedoucí souborů by měl projít ekonomickým školením, resp. měl by dostat příručku, jak počítat. S disciplínou při jídle by zřejmě mohlo pohnout jedině to, že by se strážník díval na obdržené stravenky jako by si je platil za svoje peníze. -sg-

Vodseďálekův Regulax

Vítání ořechovských bylo v jiném duchu a možná i žánru, než ta předchozí. A to změnou vítače! Roli si uzurpoval Vláda Vodseďálek, metodou dosti drsnou, když prý všem adeptům na tuto funkci naordinoval Regulax. Vital ovšem nejen z důvodu obliby ořechovských a přitření se k jejich slávě. Při svém projevu vylovil z kapes ne jednu, ale hned dvě sklínky, tu na burčák, tu na něco ostřejšího. Ořechovští však jeho nadšení zmrazili. Místo poděkování za přivítání zapěli píseň, v níž tvrdili, že žádně pít nedovezli. Jak je u nich známo, šlo opět o mystifikaci neboť nějaký ten lok zbyl i pro mě, byť se jednalo o malou placatičku. -sg-

Poslední slovo režiséra

(pod tímto titulkem pravidelně zveřejňujeme to, co zpravidla režisér před začátkem představením nikdy nahlas nevysloví.-sg-)

Tentokrát jsme ovšem nechali Vlastíka Pešku na druhém břehu, konečně byl ještě někde na cestě do Vysokého, a zeptali se členky souboru

Radka Hadačová, Ořechov:

To jako, co si myslíme o režisérovi? Tak to bych nikdy nefekla, my ho totiž máme strašně rádi. Jen možná, že je strašně schlubnej - ale konečně, má se čím chlubit, ne? sg

Na nejvyšší úrovni

V sobotu se k jednání o ochotnických tri-laterárních vztazích sejdou ve Vysokém zástupci Ministerstva kultury ČR, odborného pracoviště ARTAMA a zástupců ochotnictva z Chorvatska. Projednávat se budou otázky zajímavající všechny tři strany, bezpečnost je zajištěna, podávat se bude káva. -sg-

Sejkorák vyprodán

Velká skupina chorvatských hostů, ořechovští, to už je třetina sálu, pak místní soubor, hosté... Takové jsou starosti pořadatelů Sejkoráku. Program samozřejmě bude, i Martička prý bude tančit, brambor prý je taky dost, v sále bude příjemně vytopeno. Jenže to už bude zase jeden ročník Krakonošova divadelního podzimu minulostí. -sg-

Poděkování

Komu a za co? Ořechovskému divadlu za to, že tak ochotně přijelo o den dřív a přidalo třetí představení. Tedy vlastně to věcrejší první. Jen tak mohli být uspokojeni nejen všichni divadelníci, ale i vysoctí občané, kteří je chtěli vidět. A že jsme se těšili, bylo vidět už večera odpoledne při vítání před Krakonošem, kde bylo plno. ex

Chorvatští sousedi

Brestovac, Končenica, Ivanovo Selo, Lipovac, to jsou některé názvy míst, kde v Republice Chorvatské žije česká menšina. Už dvě století. Nejsilnější je kolem Daruvaru, lázeňského města s výtečnou pověstí, již šíří i cestovní kanceláře. Na výstavě ve vysokém muzeu jsou červenou a modrou tužkou označena místa, kde působí české spolky, např. Česká beseda nebo spolky divadelní.

Podle dokumentů z výstavy je mezi českou menšinou silné povědomí osvětové činnosti, která má svůj smysl jak pro udržení určitých zvyků, jazyka i pro výchovu mladé generace. Nejvýznamnější je zřejmě, kromě vydávání časopisu Jednota, spolková činnost a pěstování divadla, dobrého prostředku k udržení sousedských styků. Mezi světovými válkami existovala velmi úzká spolupráce mezi ÚMDOČ a Svazem ochotníků v Chorvatsku, ta se však po druhé světové válce obnovila.

Po několik posledních let však k obnově vzájemných styků opět dochází. Existuje dokonce dohoda o kolektivním členství Divadelní rady Svazu Čechů v Chorvatsku s naším SČDO a konkrétním aktem spolupráce je např. hostování režiséra Vladimíra Dědka v České besedě v Daruvaru (režie Našich furiantů), účast několika chorvatských ochotníků na seminářích v České republice. Při podepsání smlouvy o spolupráci figurovali i libičtí ochotníci, kteří v Chorvatsku uvedli Blázinec v prvním poschodí (a zapomněli koberec).

V Daruvaru se v březnu slavilo 100 let českého divadla a byla uspořádána i divadelní přehlídka, v pořadí desátá. V Českém národním domě uvedla někdejší posluchačka Kurzu praktické režie, Vlatka Daňková z Ivanova Sela, autorskou hru Pepík myslivec (pracuje i s dětmi a studenty gymnázia). Končenický soubor vede Věra Bartošová, letošní fřenventantka kurzu, a ten na přehlídce uvedl úryvky z Dekameronu, dále vystoupily soubory z De-

žanovac, z Rijeki, z Daruvaru, z Brestova, z Lipovce. Kromě Našich furiantů či Lorkovy Doni Bernardy se hrál repertoár, který připomíná sice i české autory, pro nás ale již neznámé jednoaktovky a frašky, zřejmě obsah starých divadelních knihoven. Aktivita českých divadelníků v Chorvatsku nás mohou zaujmout i poučit silným poutem k tradici, k národní hrdosti i pospolitosti. -sg-

Na slovíčko s Věrou

Věra Bartošová byla skoro první, s níž jsem se po příjezdu do Vysokého setkal, představil mě ji Láďa Dědek a mně její výtečná čeština vůbec nenaznačovala, že by mohla být zahraničním hostem. Je předvojem daruvarského souboru, který bude hrát zítra, chodí pilně na představení, rozborové semináře a taky ke KOPRům.

"Na kurzu s Milanem Schejbalem a Káťou Fixovou jsem byla už loni. I letos si ověřuji, že to, co jsem si myslela, že dělám dobře, chce ještě moc a moc se učit. U nás se dělá spíš sousedské divadlo a nebylo by špatné mít takový kurz v Daruvaru. Už jsme to zkoušeli s Vládou Dědkem na textu Maryši, když byl u nás. No, co se dá udělat za pět dnů jsme udělali, pan Dědek by stačil víc, ale pro nás to byl objev.

Tady na Vysokém byly bezvadné ukázky, které jsme sami prakticky dělali. Loni nám věci ukazovali na figurantech, letos jsme Milana a Kátu "režirovali" my. Teorie se dobře poslouchá, ale udělat to na place je fuška.

Škoda, že nás na semináře do Čech nemůže jezdit víc. Ale věřím, že Vláda Dědek bude moci přijíždět do Chorvatska i nadále a že společně něco uděláme pro povznesení ochotnického divadla české menšiny." -sg-

Princezna Daniela

Když jsem uviděla včera dopoledne před představením Danielu Hejralovou v kostýmu princezny, začala jsem rychle uvažovat, jak to, že hraje. Leč za chvíli mě vyvedla z omylu. Byl to jen kostým hostesky pro uvedení pohádky z Josefova Dolu. Dětem se líbila. Tedy Daniela. (A zaslechla jsem, že mužským taky.) ex

Upozornění

Kopr Míša Kolář ztratil tužky. Pořád se všech ptá, jestli se nenašly a je značně nedůvěřivěj. Ještě že neztratil taky brejle. Aspoň si nás může pátravě prohlížet. Jestli vypsal odměnu pro poctivého nálezece, není známo. Ale možná ji vypíšu ostatní Kopři. Prej s tím hrozně otravuje, takže až se tužky najdou, jim se uleví. ex

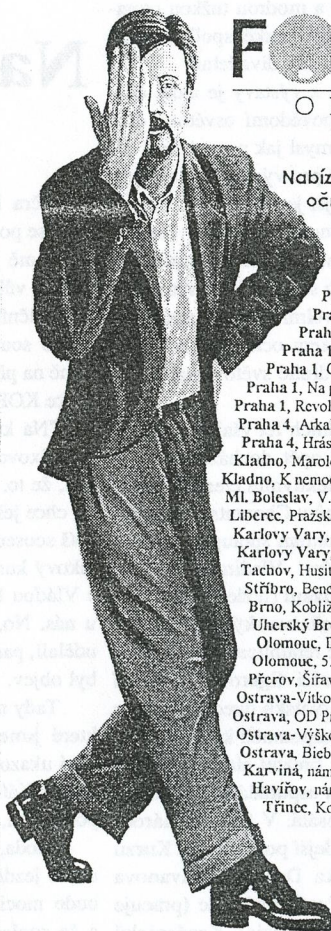
Tady se tak krásně klečí

- libuje si paní Bláhová, když přebírá zbylé vstupenky do pokladny divadla v informačním středisku vkleče na koberec u stolu. Činí tak nikoliv za trest, ale za vlastní vůle. Prý si tak nejlépe odpočine. if

Honza zabodoval,

když se ve čtvrtek vloudila, neznámo jak, chyba a mateřská škola z Jesenného přijela na pohádku v 11 hodin se vstupenkami na úterý v 9. Dohodli jsme se, že je posadíme do 1. řady a další školy

se posunou, protože poslední řada byla našťástí volná. Technika to vyřešila bleskurychle a parádně. Přechýšovala všechny řady od 0 do 17. Takže se všichni bez větších problémů vešli. Díky a Honzovi Hejralovi st. se omlouvám za nepochopitelný projev nedůvěry. if

FOKUS OPTIK

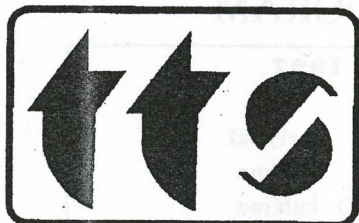
Nabízí kompletní služby
oční optiky v těchto
provozovnách:

Praha 1, Mostecká 3
Praha 1, Štěpánská 19
Praha 1, pasáž Lucerna
Praha 1, Hyberská 8
Praha 1, Ovocný trh 12
Praha 1, Na poříčí 33
Praha 1, Revoluční 5
Praha 4, Arkalycká 757/6
Praha 4, Hráského 2231
Kladno, Maroldova 2115
Kladno, K nemocnici 2814/4
Ml. Boleslav, V. Klementa 821
Liberec, Pražská 7/8
Karlovy Vary, Stará louka 22
Karlovy Vary, I. P. Pavlova 8
Tachov, Husitská 29
Stříbro, Benešova 442
Brno, Koblížná 17
Uherský Brod, nám. T. G. M. 136
Olomouc, Denisova 10
Olomouc, 5. května 8 - OD Prior
Přerov, Šiřava 17
Ostrava-Vitkovice, Jeremenkova 17
Ostrava, OD Prior (Laso)
Ostrava-Výškovice, Lumířova 2
Ostrava, Bieblova 2
Karviná, nám. T. G. Masaryka 69
Haviřov, nám. Republiky 1
Třinec, Koperníka 1156

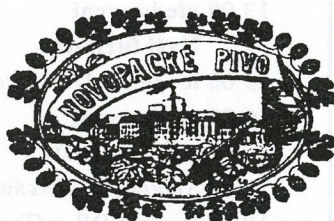
a těší se na Vaši
návštěvu.

Sponzoři XXVIII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů

Ministerstvo kultury České republiky
Ministerstvo zemědělství České republiky
Ministerstvo zahraničních věcí České republiky
Okresní úřad Semily
Městský úřad Vysoké nad Jizerou

512 11 VYSOKÉ NAD JIZEROU 76

Pivovar se sladovnou
v Nové Pace

Mechanizované zemní práce

František Matoušek

512 11 Vysoké nad Jizerou

Jak se na horách měřil čas

No, jak kdo na to měl: chudákové řekne žaloudek, kdy ke stolu, pospolitosti vodzváněl po-
lenne i klekání vobecní zvoník, leckdy ta služba připalla kantoroj. Starosta nosil cibule ve
vestě, někde visaly ve sjetnici peněilouky, někde pořídili hodiny s kukačkou a ve mlejně dali
neujestě vejnavou štokúr. Na většín měření času si lidi pořídili kalendář. Ale daremně je to
udělaný a s Krakonošovým kalendářem se to nesrounává: rok načínejí lidi halasem a hodová-
ním tenkrát, když Krakonošův kalendář vokazuje hodinu spánku nejhlubějšho a hladu nejkru-
tějšho. Novej rok teda vítaj lidi mamrajem a po dýlce celýho kalendáře maj rezestaujený po-
mocný patroni, aby za ně vodbejvali mnohou robotu: svatej Matěj širočinou seká ledy a Jiří-
koj prikazujou, nešť vstává, zemi vodmykává, aby nám vyrostla růže červená a tráva zelená až
po samý kolena. Svatej Peter, Svatej Ján přinesou nám piva čbán, Markyta nešť hodí serp do
žita a Václau má plnit komory. Nakonec cště aby Havel zajel pro zelí, Voršila zauřela stodo-
ly a komory na pellici a Kateřině zbejvá poujesit muzikantům instrumenty na řebik. Pak maj
teprva patroni fajrum a horák počítá, esli se to ušecho stihlo. Zbejvá zapálit svíčku těm, co
vodešli a stáhnout se k peci v naději, že zejmu nák přečkáme. sg

(tak jako včera i dnes, z Truhličky malované, od Marie Kubátové)

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

sobota 18. října 1997

9:30 rozborový seminář	malý sál
10:30 přípravný výbor	kuřárna
12:00 setkání MK „ARTAMA, CŠDO	kuřárna
13:00 závěr KPR	sokolovna
13:00 představení	velký sál
Naši furianti	DS z Chorvatska
15:00 loučení s DS Ořechov	malý sál
16:00 představení	velký sál
Naši furianti	DS z Chorvatska
19:00 Slavnostní setkání	malý sál
cca 19:00 loučení DS z Chorvatska	Morava
20:00 slavnostní zakončení	velký sál
potom závěrečný večer	v divadle
hraje RNDr. Jína - Sonet	SEJKORÁK

**Větrník, zpravodaj 28. národní přehlídky vesnických divadelních souborů Krakonošův diva-
delní podzim. Vydává přípravný výbor NP VDS. Redakce Alexandr Gregar, Alenka Exnarová.
Technické zpracování Ing. Josef Hejral, Pavlína Vaňková, fotografie Ivo Mičkal, Standa
Šmíd, tisk Minolta** Cena 5 Kč